

Co znamenaly Kristýniny otázky?

Když jsem Belu poprvé přivedla ukázat Kristýně do Žalova, byla doma i její hezká máma. Pamatuju si, že Kristýna byla namalovaná, místo upletených copů měla stejný ohon jako máma a mě poprvé napadlo, že se podobají. Dokonce stejným způsobem pohazovaly vlasy, a když červeně nalakovanými nehty zajížděly do bílé srsti, obě rozněžněle vykřikovaly: „Ta je rozkošná!“

Asi jsem trochu zažárčila, jak se obě cítily krásně, sebevědomě a spokojeně. Ale nechtěla jsem být nespravedlivá. Kristýna mi přece ušila šípkové šaty. Kristýna mi přála. Moje pocity sice nechápala, nejspíš proto, že sama se ještě nikdy nezamilovala. Všechno viděla tak jednoduše a všechno mi věřila, i když jsem jí lhala, že se Kryštof kvůli mně s tamtou Kateřinou brzy rozejde.

Teda, byla jsem přesvědčená, že mi věří. Jenže ten den, kdy jsem za ní poprvé přišla s Belou, mi připadala jiná. Jako by si něco nechávala pro sebe, jako by mi už tolik nedůvěřovala.

Štěně usnulo na posteli, my jsme seděly na koberci před postelí a povídaly jsme si. O škole, o Vánocích, o vánočních dárcích. V létě si Kristýna přála, abych jí taky uháčkovala záclonku. Měla jsem ji skoro hotovou a chystala jsem se, že ji Kristýně dám k Vánocům. Zřejmě to tušila, protože se podívala na okno a nadhodila: „Dočkám se...?“

